

Ajattelen

Jossain vaiheessa tulee eteen hetki, jolloin täytyy kääntyä ja katsoa. Istua ja ajatella. Tutkia menneisyyttä ja miettiä tulevaa. Nojata johonkin, sulkea silmänsä ja hengähtää.

Vaikka synkkämielisyys kulkeekin suvussa, pimeä yksinäisyys ei pelota. Halu kulkea varjoissa. Ei toiminnan keskipisteenä, vain tarkkailijana. Halu olla varma valinnoista ja suunnitelmista ennen lopullista päätöstä.

Hiljaisuus tarkoittaa, että ei ole paha sanottavaa. Silloin oppii arvostamaan puhumattomuutta. Viettämään aikaansa kuunnellen, miettien. Karttaen tilanteita.

Ymmärtää ja tietää metsän tuovan rauhaa. Haavanlehtien äänet syystuudessa ja tähdet pakkasyössä. Usvan peittämänä, kuoleva keltainen luonto ennen lumen tuloa.

Kuusimetsän latvojen katsoessa kohti taivasta, maata sammalikossa ja antaa ajatusten kulkea. Tuntee, kuinka läpipääsemättömän metsänpeiton suojassa kosteus työntyy hiljalleen läpi vaatteiden. Sadepisaroihin katsellen huomata, että metsässä ei ole hiljaista.

Ajatuksissa, kävellen kohti kaukaista valoa. Ilman kiirettä, katsellen lumista maisemaa. Silloin on aika katkaista siteet menneeseen ja kurottautua seuraavalle tasolle.

Minähän teen viimeinkin mitä haluan.

Mika Keränen 11.09.2018